

Arrest

nr. 116 614 van 8 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 3 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 63 854 van 27 juni 2011 de beslissing vernietigt. Tegen dit arrest dient verwerende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 23 juni 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 73 890 van 24 januari 2012 zijn de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie voor wat de aanvraag van 1 februari 2011 betreft de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 september 2013. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 138 171.

Op 18 april 2012 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt vervolgens ingetrokken. Op 31 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

C., Z. (RR.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Ama-Ata op 05.01.1956

adres: (...)

+ haar meerderjarige zoon en diens gezin:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor C., Z.. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vwo is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van

dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Betrokkene legt verder ook een attest d.d. 05.01.2012 voor. Deze bijlage werd echter opgesteld door een psycholoog. Een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Aangezien een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit, kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift, is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan deze bijlage aldus niet mee in overweging worden genomen.

1 EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald): « (. . .) Het is het Hof (. . .) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51- 54). »

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

2 Artikel 9ter voorziet onder andere op straffe van onontvankelijkheid dat het standaard medisch getuigschrift (SMG) dat als bijlage van het KB van 24.01.2011 werd gepubliceerd, bij de initiële aanvraag dient overmaakt te worden, en de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden.

Deze beoordeling door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, opgelegd als ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag via artikel 9ter, kan bijgevolg enkel gaan over het SMG – indien aanvraag ≥ 16/02/2012: een SMG dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag - dat bij de aanvraag gevoegd werd en over de eventuele bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt, op voorwaarde dat deze een aanvulling zijn van de op het SMG vermelde inlichtingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, “alsook van de duidelijke beoordelingsvergissing”.

Onder “tweede tak: attest van de psycholoog” in het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“overwegende dat de tegenpartij het attest van een psycholoog dd 05.01.2012 verwerpt want “Deze bijlag werd echter opgesteld door een psycholoog. Een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde.

Aangezien een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit, kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift, is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan deze bijlage aldus niet mee in overweging worden genomen ».

Dat echter, in een arrest van 21 december 2009, dit gerecht beschouwd heeft dat dit verslag van een psycholoog, ongeacht het feit dat een verzoek ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 daardoor ontvankelijk niet verklaard kan worden, beschouwd dient te worden als houdende informatie van medische aard en bijgevolg moet de tegenpartij de verwerping van deze informatie eenduidig en duidelijk staven (RVB 36370 dd 21.12.2009).

Dat de psycholoog de verzoekster gezien heeft en deze laatste vaststelde dat ze leed aan « nachtmerries, hoofdpijn, slaaploosheid, concentratiestoornissen, hyperwaakzaamheid, prikkelbaarheid, (. ..) deze dame lijdt stil ».

Dat de psycholoog besluit «de psychotherapeutische behandeling wordt voor een onbepaalde duur verder gevolgd. Een terugkeer naar het thuisland in ondenkbaar. Daar zou ze traumatische herinneringen opnieuw ervaren en dan zou haar psychische toestand slechter worden ».

Dat bovendien, artikel 9ter §1 lid 3 van de wet van 15.12.1980 luidt «De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft ».

Dat het verslag van de psycholoog, zelfs als dit niet als medisch getuigschrift beschouwd kan worden in de zin van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, toch een nuttig en recent inlichting is over de ziekte van de verzoekster en dat het in rekening genomen dient te worden bij het onderzoek van de aanvraag of de niet-inachtneming dient gestaafd te worden.

Dat de bedoeling van de formele motivering van bestuurshandeling, ook voor de tegenpartij, is de bestemming toe te laten alle verantwoordingen van de beslissing te kennen en zijn argumenten wetens naar voor te brengen.

Dat de tegenpartij ook hier haar beslissing niet motiveert en zich beperkt tot het verwerpen.

Dat de bestreden beslissing derhalve vernietigd dient te worden.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij met betrekking tot dit onderdeel van het middel het volgende:

“Verweerder merkt op dat de verzoekende partij in haar tweede middel nog kritiek levert op het feit dat het attest van haar psycholoog dd. 05.01.2012 niet werd aanvaard als medisch getuigschrift en derhalve niet mee in overweging kon worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de attesten van de psycholoog niet mee

in overweging te nemen bij de beoordeling van de medische situatie van de verzoekende partij, gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aantoont dat het attest een medisch attest van een arts betreft.

"Verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding dat, in het kader van de beoordeling door een ambtenaar-geneesheer zoals vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en van de mogelijkheden van behandeling aldaar, deze ambtenaar-geneesheer enkel rekening houdt met de medische attesten die hem worden voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer geeft een medische beoordeling van de gezondheidsproblematiek van de vreemdeling.

Verzoekende partij toont niet aan dat de attesten van een psycholoog die zij heeft voorgelegd, medische attesten zouden zijn van een arts. Uit de stukken van het dossier en uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel rekening heeft gehouden met al de medische attesten opgesteld door een arts, die haar werden voorgelegd. Zoals reeds werd gesteld, is de ambtenaar-geneesheer uitvoerig ingegaan op de psychische problematiek van verzoeker en op de behandelingsmogelijkheid door een psychiater. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing steunt op het oordeel van de ambtenaar-geneesheer die bij de beoordeling van de medische problematiek van verzoekende partij heeft beslist geen rekening te houden met attesten die niet uitgaan van een arts en die niet als medisch attest kunnen worden beschouwd" (R.v.V. nr. 55.650 dd. 08.02.2011)

"In eerste instantie stelt de Raad vast dat dit attest geen medisch attest betreft. Het feit, verder, dat een psychische aandoening het gevolg zou zijn van gebeurtenissen die zich in een bepaald land zouden hebben voorgedaan laat niet automatisch toe te besluiten dat deze aandoening niet in dat land zou kunnen worden behandeld. Uit het attest blijkt dat diegene die het opstelde van oordeel is dat dat niet het geval zou zijn, maar uit niets blijkt dat het gaat om meer dan een mening van een psycholoog die met geen enkel bewijskrachtig objectief gegevens is ondersteund. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de specifieke situatie van verzoekster lijkt zij met het attest geenszins aan te tonen dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij aldaar niet de nodige medische zorgen zou kunnen krijgen." (R.v.V. nr. 93 795 van 17 december 2012)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3 Wat betreft de grief dat verweerder heeft nagelaten het attest van de psycholoog van 5 januari 2012 in overweging te nemen, waarmee verzoekster een miskenning van de motiveringsplicht en artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanvoert, moet worden vastgesteld dat het niet betwist is dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het attest van de psycholoog. Niet alleen wordt dit stuk niet vermeld in het advies van de ambtenaar-geneesheer die door verweerder werd aangesteld om de medische situatie van verzoekster te evalueren en wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende gesteld *"Betrokkene legt verder ook een attest d.d. 05.01.2012 voor. Deze bijlage werd echter opgesteld door een psycholoog. Een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Aangezien een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit, kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift, is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan deze bijlage aldus niet mee in overweging worden genomen."* Verwerende partij erkent tevens in haar nota met opmerkingen dat dit stuk niet mee in overweging is genomen bij de beoordeling van de medische situatie van verzoekster, gelet op het feit dat verzoekster niet aantoont dat het attest van een arts betreft.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Waar verwerende partij in de nota met opmerkingen betoogt dat met het attest van de psycholoog geen rekening kan worden gehouden omdat het geen medisch attest van een arts betreft, kan zij niet worden gevolgd aangezien artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat *"De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft."* Het standpunt van verwerende partij vindt aldus geen steun in de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet is weliswaar voorzien dat verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen als onontvankelijk dient af te wijzen indien geen standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag werd gevoegd of indien het neergelegde standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan de in § 1, vierde lid van hetzelfde artikel bepaalde voorwaarden, doch deze bepaling laat niet toe te concluderen dat zij vermag aanvullende nuttige en recente inlichtingen aangaande de ziekte buiten beschouwing te laten die werden aangebracht nadat reeds een standaard medisch getuigschrift werd neergelegd en niet werd vastgesteld dat dit standaard medisch getuigschrift niet aan de wettelijke vereisten voldeed.

De toelichting van verwerende partij dat enkel een medisch attest van een arts in overweging kan worden genomen, laat bijgevolg toe te besluiten dat zij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 31 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN